

Fülöp Kálmán

A dér porából

A dér porából hajnalok születnek,
s én ott a parton kutatom a fényt,
halodó mélyét ronggyá gyűrt egeknek,
hallom a felhők széltépte éneket.

Lennék reszketeg lantos, vén poéta,
megénekelnék mindent, ami szép —
az őszi pára illanó varázsát,
a halak hithű, tiszta életét.

Vagyok csak ember, itt, az emberek közt,
becsülöm, ami másnak is becses —
szerelmet vallok a székely hegyeknek,
s ha hív a távol, tudom, nem megyek.

A Kálvárián

Tűzbóbitáit röpteti a szőke telehold,
Hajamra dermednek novemberi fények,
Csillaghullásban vérpiros bogyók...
Estére talán hazaérek.

Bódító melegedből nekem is jut
— lélekhajók zöld vized ívében sugárzón —,
csillagszirmokra fektetsz, álomba ringatsz,
s míg édesíti ajkamat az álom,

fölém tartod a korhadó keresztet,
meglátom rajta Őt, a szenvedőt,
hajnalom gyöngyét, ébredésem kútját

— ébredő csillagok fénye reszket,
glóriába vonja a mindig fájó testet,
s beragyogja a Kálvária útját...

A nyár lába

Mosolygó ég bordó sátrán
kátrányízű pillanat,
szőke mozdonyfüttyök árnyán
mosolyog a csorba nap —

varjú száll egy vak karóra
s állingál a délibáb,
sántán menetel az óra
s mánus csücskén a világ

úgy kongatja vízharangját,
mintha balga kishalak
édes nászát, zsolozsmáját
zengené a víz alatt,

s míg a szél függönyén körbe
hálót sző egy pöffedt pók,
fűszál székén büszkén ülve
a nyár lába vízbe lóg.

Harmatcsepp a fény porában

Harmatcsepp a
fény porában

bolyhos reggel
szúr a nap

bor nevet rám
a pohárból

kristály-hű
szelíd szavak

véremben egy
vén harang szól

áhítatra hív
szerény:

egy hajtásra
felkortyintom

a harmatos
finom nedűt

s rímpárokat
foltozok egy

vers kinyíló
tenyerén...

Hermon harmatja

Fürtökben csüng
a nap felettünk

plusz harminckettőn
tetéz a dél

lehajtott fejű
árvalányhaj

gyűrött abrosz

fehér kenyér

ígéretnek kitelt
kalász csillagszemében
vád a szél

apám arcán
a gond valóság —

Hermon harmatja elvetél...

Csupán

Csábít a csend

csupasz magány
cseveg a lombos
almafán

csigaházba zárt
félelem

ma önmagamat
érlelem —

zivatart sejtő
délután

rímekbe hull
a nyár csupán.

Mezőségi harangok

A barna
dombok
hajlatából
a zord idő
vérembe szánt —

engem az elnémult
harangok
karácsony esti
fénye bánt...

Ne várjatok

Lehajtott fej

furcsa érzés

nem pillantok
fel az égre

nyár zsírjában
kalász pezseg
s kibomlik
egy felhő fércé

bohó idill
székely Éden

a csend vérzik
gondban caplat

ne várjatok
elfogy árnya
mire lassan
hazabaktat...

Idill

Lépteimet
az éj
elnyelte

ágyba
bújtak
a csillagok

kőrisfa ágra
ült a hold...

Dualitás

Génjeimben
másik arcom
rejttem

zápor áztat

hűvös, mély sötét

túl a fények
biztatását
sejtem —
más arcomra
álmodom
neszét...

Tanácstalanság

Az esti
bordó
szélfúvásban
mosolyognak
az orgonák

rímek játéka
száll
a fényben —
s én nem tudom,
hogyan tovább...

Agónia

Kacérkodott
a mozdulatlan
és verset ír
a pillanat —
Míg hangyák
fészkeiket kutattam,
felfaltak
apró bogarak...

Százarcú angyal

Bordó zenit
kiszáradt folyó

százarcú angyal
délibáb

a szél átleng
a berki ágon,
vad, bűz erőszak:
sír a nád —
halak játéka
furcsa álom

hajszál csevegő
csend-liget —

szellő pírjában
törlöm arcom
s berámázom
a rímeket...

Nosztalgia II.

Tűz-vér harang
szűz napkorongok

kifent kaszák
élet a reggel
tört lángja
vérzi.

Hóreb közelben
golcs árnyam
ízét
csokornyakkendős
léptem őrizi...

Salamon álma

Libanon drágám
cédrusfák árnyán
Senirnek gyöngye

húgom, jegyesem
olajjal kenve
Amana hegyen
meztelen keble

títka, szerelme
Salamon álma
Hermon tisztásán
lehull ruhája...

Viharmadár

Magányos szirt
viharmadár

virágcserepben
sír a nyár

magzsendülésben
zsong a föld

van búzaszál
vad, óriás —

Dávid kezében
kő, parittyá:
a porba hull ma
Góliát!

apám jósol:
esőre áll

őszbe dobbant
a ferde nyár

Boldog kamasz

Ma magam vagyok
konok felnőtt

sokan
azt mondják
túl szerény —

boldog kamasz
ki félve lépked
a Múzsá
nyitott tenyerén...

Őszbe dobbant

Kéz nyúl
a holdba

talmi est
furcsán
mosolygó
égitest

úgy néz alá
a félkaréj

mint lenge szűz
vak lámpabél —

A tél halála

Minden nap fáj
a nyurga
perc haragja

fáradt utas

új kézfogást
keres

s mert versben
éli meg a
tél halálát
míg könnyet hullat
addig is nevet...

Bartus Rozi

Szintetikus élet

Jódpiros paraván választja el
Az igazit a hamisítványtól
Megállni nem lehet köztük nadrágfékkel
Az egyik vágyból készül, a másik márványból

Az idő kéri csupán számon tőlünk
Hogy ódzkodva vagy izgága módra
Csillogva vagy árnyfiguraként eltűnődünk
S teherként nehezedünk vállra meg csuklóra

Idegenné torzult szerencse gyanánt
Felelősségre vonható az összes mázli
Amulettek és kristálygömb egyaránt
Ezek mellett nem tudtál mást, csak hibázni

A tónál

Megfogalmazhatatlan rétegekhez
A szó nem megy közel
Nem fér hozzá
Homályos szimbólumok gyanánt
S pár jelkép értelmében
Túllátsz a horizonton
Egy mélyrepillantás alkalmán
Egy közös ponton
Csöndesen csorgó patak partján
Sietve árkon-bokron
Frissen zöldellő füvezet karján
Körbejársz az égbolton
Megmosolyogsz a csillagok arcán
Kigondolsz a holdon
Együttérzést mutatsz a föld sarkán
Átjutsz a mélyponton
Újjászületsz a szenvedély ajkán
Egy újralépett lábnyomon
